

Leo Trotskij

Valresultaten och den taktik de antyder

1 juli 1931

1. Jag har framför mig en lokal turkisk tidning (på franska) daterad 1 juli, med de första informationerna om de spanska valresultaten. Hittills har allt precis följt den händelseutveckling som vi förutsåg. Förskjutningen åt vänster ägde rum som om den följde en plan. Låt oss hoppas att våra spanska kamrater analyserar valresultaten mycket noga, efter att ha samlat in allt material. Vi måste ta reda på hur arbetarna och i synnerhet anarkosyndikalisterna röstade.¹ I vissa distrikt, borde svaret framgå ganska klart av valstatistiken. Det är givetvis mycket viktigt att ta reda på hur bönderna i de olika provinserna röstade. Samtidigt är det nödvändigt att samla in alla ”agrارprogram” som lades fram av de olika partierna i landets olika delar. Allt detta är ett brådskande och mycket viktigt arbete.
2. Som förväntat har socialisterna vunnit en stor seger. Detta är den springande punkten i den parlamentariska situationen: De socialistiska ledarna anser sig vara lyckligt lottade eftersom de inte har majoriteten i Cortes och att den parlamentariska statistiken därmed rättfärdigar deras koalition med borgarklassen. Socialisterna vill inte gripa makten, eftersom den helt riktigt fruktar att en socialistisk regering bara skulle bli en etapp på vägen mot proletariats diktatur. Av Prietos tal framgår det klart att socialisterna tänker stödja koalitionen för att så länge som möjligt hålla tillbaka proletariatet, och sedan, när trycket från arbetarna blir för stort, ställa sig i opposition under någon radikal förevändning och låta borgarklassen disciplinera och krossa arbetarna. Med andra ord står vi inför en variant av Ebert och Tsereteli. Låt oss komma ihåg att Eberts linje lyckades, medan Tseretelis misslyckades och att den avgörande faktorn i båda fallen var det kommunistiska partiets styrka och politik.
3. Vi måste omedelbart avslöja socialisternas plan (deras spel som går ut på att retirera) och avslöja dem i varje specifik fråga. Naturligtvis gäller detta framför allt den spanska vänsteroppositionen. Men att enbart avslöja dem är inte nog. Det behövs en klar politisk paroll som svarar mot karaktären på det nuvarande stadiet i den spanska revolutionen. Valresultaten gör denna paroll fullständigt klar: arbetarna måste bryta koalitionen med borgarklassen och tvinga socialisterna att gripa makten. Bönderna måste bistå arbetarna om de vill ha jord.
4. Socialisterna kommer att säga att de inte kan ge upp koalitionen eftersom de inte har majoritet i Cortes. Vårt svar på detta bör vara att kräva demokratiska val till Cortes på basis av en verkligt allmän och lika rösträtt för alla män och kvinnor över 18 års ålder. Mot det icke-demokratiska, förfälskade Cortes, ställer vi oss ett verkligt folkligt, demokratiskt, hederligt valt Cortes.
5. Om kommunisterna i detta skede vänder Cortes ryggen, och mot den ställer parollen om sovjeter och proletariatets diktatur, kommer de bara att visa att de inte kan tas på allvar. Det finns inte en enda kommunist i Cortes (enligt den turkiska pressen). Naturligtvis är den revolutionära flygeln alltid starkare i handling, i kampen, än i sin parlamentariska representation. Icke desto mindre finns det ett visst samband mellan ett revolutionärt partis styrka och dess parlamentariska representation. Den spanska kommunismens svaghet är uppenbar. Under dessa villkor skulle talet om att störta den borgerliga parlamentarismen och upprätta proletariatets diktatur enbart betyda att man spelade rollen av dårar och pratmakare. Uppgiften består i att samla styrka för partiet på basis av det parlamentariska stadiet i revolutionen och att

¹ I allmänhet brukade de som sympatiserade med anarkosyndikalisterna, när de röstade, föredra att lägga sina röster på de borgerliga republikanerna i stället för på socialisterna. I dessa val hade andelen röstskolkare varit särskilt låg vilket tydde på att många anarkosyndikalister hade röstat. – *Red anm*

samla massorna kring oss. Det är det enda sättet på vilket parlamentarismen kan övervinnas. Men precis av den anledningen är det nödvändigt att utveckla en hård agitation på grundval av de mest radikala och avgörande demokratiska parollerna.

6. Vilka kriterier finns det för att föra fram parollerna? Å ena sidan måste vi ta hänsyn till den revolutionära utvecklingens allmänna riktning, vilken bestämmer vår strategiska linje. Å andra sidan måste vi ta hänsyn till nivån på massornas medvetenhet. Den kommunist som inte tar hänsyn till detta kommer att bryta nacken.

Låt oss för ett ögonblick överväga hur de spanska arbetarmassorna kan se på saken. Deras ledare, socialisterna, har makten. Detta ökar kraven och orubbligheten bland arbetarna. Varje strejkande arbetare antar inte endast att han inte behöver frukta regeringen utan han väntar sig tvärtom att den skall hjälpa honom. Kommunisterna måste rikta in arbetarnas tankar precis så här: "Kräv allt av regeringen, eftersom det är era ledare som ingår i den". Socialisterna kommer att säga åt arbetardelegationerna att de ännu inte har en majoritet. Svaret är klart: med ett sant demokratiskt valsysteem och ett slut på koalitionen med borgarklassen är majoriteten säkrad. Men detta vill inte socialisterna. Situationen för dem medför att de hamnar i konflikt med radikala demokratiska paroller. Om vi inskränker oss till att ställa proletarietets diktatur eller sovjeter mot Cortes, då kommer vi bara att lyckas driva arbetarna i famnen på socialisterna, ty båda kommer att säga: Kommunisterna vill regera över oss. Men under parollen om demokrati och ett slut på koalitionen mellan socialisterna och borgarklassen kan vi driva in en kil mellan arbetarna och socialisterna och förbereda revolutionens nästa stadium.

7. Alla argument som nämnts ovan kommer att hänga i luften om vi begränsar oss själva till enbart demokratiska krav i parlamentarisk mening. Det kan inte bli fråga om en sådan begränsning. Kommunisterna deltar i alla strejker, i alla protester och demonstrationer och försöker alltid förmå nya befolkningsgrupper att ta upp kampen. Kommunisterna deltar i kampen med massorna och ställer sig alltid i spetsen för varje kamp. På basis av denna kamp för kommunisterna fram parollen om sovjeter som *organ för den proletära enhetsfronten*. I nuvarande stadium kan inte sovjeterna vara något annat. Men om de växer fram som den proletära enhetsfrontens kamporganisationer, då kommer de under kommunistisk ledning oundvikligen att omvandlas till organ för upproret och sedan maktorgan.

8. När vi djärvt utvecklar vårt agrarprogram får vi på inga villkor glömma jordbruksarbetarnas oberoende roll. De är den proletära revolutionen viktigaste hävstång på landsbygden. Arbetarna allierar sig med bönderna, men jordbruksarbetarna är en del av själva proletarietet. Denna viktiga distinktion måste alltid hållas i minnet.

9. Jag har via *La Verité* fått veta att stalinisterna anklagar hela vänsteroppositionen liksom mig personligen för att vara emot omedelbar konfiskering av jordegendom. I själva verket kan man aldrig förutse åt vilket håll de byråkratiska demagogerna kommer att vända sig nästa gång. Vad betyder "omedelbar" konfiskering av jord? Av vem? Av vilka organisationer? Den oförliknelige Péri, det är sant, hävdade redan i april att de spanska bönderna skapade sovjeter, och att alla arbetare följde kommunisterna. Naturligtvis håller vi med om att sovjeterna (eller juntorna eller kommittéerna) *omedelbart* borde ta de stora jordägarnas mark i sina egna händer. Men det är fortfarande nödvändigt att resa bönderna och för det måste arbetarna undandras socialisternas inflytande. Det ena kan inte åstadkommas utan det andra. Eller kanske stalinisterna vill säga att vi skyddar jordägarnas egendom? Men även i en falsk anklagelse bör det finnas en viss logik. Hur kan försvar av jordägarnas egendom härledas utifrån den permanenta revolutionens ståndpunkt? Låt dem försöka förklara det för oss.

Vi för vår del kommer att påminna oss att när stalinisterna i Kina förde politiken med blocket av fyra klasser så skickade politbyrå under Stalins ledning ett telegram till det kinesiska

kommunistpartiets centralkommitté där man krävde att bonderörelsen skulle hållas tillbaka för att inte stöta ifrån sig de ”revolutionära generalerna”. I det agrara programmet inkluderade Stalin och Molotov en liten begränsning: Konfiskering av jordägarnas gods, utom de som tillhörde officerare. Och eftersom alla jordägare, deras söner, och deras brorsöner gick med i Chiang Kai-sheks armé, blev ställningen som ”revolutionär” officer en försäkring för jordägarnas egendom.

Detta skamliga kapitel i det stalinistiska ledarskapets historia kan inte strykas ut. När oppositionen fann en kopia av detta telegram i polibråns protokoll så avslöjade och fördömde man detta förräderi mot den agrara revolutionen. Nu försöker dessa herrar att tillskriva oss det brott som de själva begick i Kina. Men nu, när oppositionen har sektioner i nästan varje land, då kommer vi inte ostraffat att låta dem sprida lögnen och förvirring. I den spanska revolutionens levande erfarenhet kommer vänsteroppositionen att reda ut alla grundläggande problem och ta ett gigantiskt steg framåt. Det är inte för inte som revolutionen är historiens lokomotiv.

Översättning: *Martin Fahlgren*